

sdělil strážmistru P-ovi něco, co s vojenskou zradou nemělo nic společného. V těchto částech je tedy zmateční stížnost obžalovaného Josefa K-a bezdůvodná. Pokud pak se stěžovatel domáhá beztrestnosti pro oznámení činu úřadu, nepřihlíží ke zjištění, že obžalovaný čin oznámil štábnímu strážmistru P-ovi (nezávažno, zda soukromě či úředně) jen kuse a to tak, že tento nenabyl pravé představy o věci, že mu vlastně sdělil jen vykonanou cestu do Nisy a nařčení P-a K-em, nikoliv však i účel cesty, bez něhož by tu vůbec nešlo o trestný čin. Neprovádí proto zmíněný stěžovatel v této poslední části zmateční stížnost způsobem předepsaným v § 288-II čís. 3 tr. ř. Netřeba se jí proto v celém dalším jejím obsahu zabývat.

Čís. 5146.

Zákon na ochranu republiky stíhá v § 6 čís. 2 každou činnost pachatelovu, nesoucí se podle jeho úmyslu k tomu, by si zjednal znalost vojenského tajemství, nežádá však, by nastal skutečně výsledek takové činnosti (skutečné poškození republiky).

Byl-li si obžalovaný vědom, že opatřuje pro cizí moc skutečnosti a t. d. rázu v § 6 čís. 2 odst. 2 a 3 zák. na ochr. rep. míněného, a přes toto vědomí vyzvídal ony skutečnosti a t. d., aby je cizí moci vyrazil, je tím prokázán zlý úmysl i v § 1 tr. zák. i v § 6 zák. na ochr. rep. předpokládány.

Pojmy: »cizí činitel«, »spolčení a spojení«, »osobní známost«, »vejítí ve styk«, »cizí moc a cizí činitel«.

Spolupachatelství zločinu § 6 zák. na ochr. rep.

S hlediska skutkové podstaty § 12 čís. 1 odst. 2 zák. na ochr. rep. stačí, že se vědomost o trestném činu týká objektivních znaků trestného činu, který je páchan nebo chystán.

Pro beztrestnost zločinu § 6 čís. 2 a 3 zák. na ochr. rep. pro účinnou lítost (§ 27 cit. zák.) je třeba učiniti oznámení ú ř a d u; nestačí, doví-li se úřad o chystaném nebo páchaném zločinném podniku oklikou, třebaže z popudu osoby k oznámení povinné.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1934, Zm I 537/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 17. listopadu 1933, jímž byl uznáni vinnými: někteří zločinem vojenské zrady podle § 6 čís. 2, odst. 2 a 3 zákona na ochranu republiky, někteří zločinem neoznámení trestných podniků podle § 12 čís. 1, odst. 2 téhož zákona.

Z d ů v o d ů:

Rozboru při veřejném rohu byly vyhrazeny důvody zmatečnosti čís. 9 a), 9 b), 10 a 11 § 281 tr. ř.

Všechny tyto důvody jsou povahy hmotněprávní a vyžadují proto podle zákona a podle ustálené judikatury zrušovacího soudu, by byly doličovány jen na nezúženém a nezměněném podkladě skutkových zjištění rozsudku. Této právní zásady však zmateční stížnosti ve valné části svých vývodů nedbají. Nevycházejí ze souhrnu rozsudkových zjištění, jak by povinny byly, naopak, zejména při doličování zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř., popírají jednotlivé složky skutkového děje nalézacím soudem zjištěného nebo některé složky vynechávají a nahrazují je svémocně jinými skutkovými předpoklady a snaží se na tomto svémocně sestrojeném a pro své účely upraveném skutkovém podkladě dokázati rozsudku právní omyl v tom neb v onom směru; to je postup v řízení zrušovacím zásadně nepřipustný (§ 288 čís. 3 tr. ř.) a nelze k příslušným vývodům zmatečních stížností míti vůbec zření. Zmateční stížnosti nejsou však důvodné ani, pokud nevybočují z mezí zákonného doličování dovolávaných zmatků a pokud tedy uplatňují skutečně výtky rázu právníckého.

Tomu je tak, pokud napadají rozsudek ve směru zločinu podle § 6 č. 2 odst. 2 a 3 zák. na ochr. rep. Stížnosti míní, že skutková náplň tohoto zločinu není dána, ježto tu není těch neb oněch podstatných znaků zločinu po stránce objektivní nebo subjektivní.

Tak namítá zmateční stížnost obžalovaných Rudolfa R-a a Jaroslava N-y, že vyzvědač může působiti jen za války (za doby válečné), že tedy pojmu vyzvědač nelze použití na činnost osoby ve prospěch cizí moci, která není se státem zákonem chráněným ve válečném stavu. Stížnost je na omylu; nerozeznává, že v čís. 1 § 6 zák. na ochr. rep. se výslovně mluví o »vojenské zradě« z a v á l k y, kdežto v čísle 2 a násl. jde o vojenskou zradu v době, která nespadá pod pojem »doby válečné«, vymezený blíže v § 39 čís. 3 zák. na ochr. rep. Nesprávně pokouší se stížnost vyložit i pojem »cizího činitele«, míníc, že takový činitel musí býti činný v zájmu cizího státu; neboť za cizího činitele je považovati každou osobu z cizího státu, i když není zástupcem neb orgánem cizího státu, avšak má v cizím státě značnou moc nebo význačný vliv a může tímto způsobem vydatně podporovati úklady o republiku; více se podle zákona nevyžaduje (sb. n. s. č. 2294). Neodůvodněna je i výtku, že rozsudek nezná rozdíl mezi pojmem »spolčení« a »spojení«, neboť obě tato slova svým významem se shodují, obsahující v sobě každé navazování styků za účelem trestným podle § 6 čís. 2 odst. 3 zák. na ochr. rep. (viz důvodovou zprávu k § 2). Není tedy v rozsudku vady stížností vytýkané, používá-li k označení týchž skutků střídavě obou slov. Ostatně má nalézací soud při používání slova »spojení« na zřeteli více skutkovou stránku věci, mysle při tom na smluvení a dohodnutí se dotyčných osob. Pravíť se na mnoha místech v rozsudku, že ti neb oni obžalovaní byli ve spojení navzájem neb i se členy zpravodajské služby svazu sovětských republik a že se t u d í ž spolčili a vešli ve styk s cizí mocí nebo s cizími činiteli. »S p o l č e n í m« není pak, jak stížnost míní, jen organický celek spojených jednotlivců k dosažení protiprávního účelu schváleného a vědomě sledovaného všemi spolče-

nými jednotlivci, nýbrž spolčení jest uskutečněno již tehdy, když se dvě osoby dohodnou na některém činu, uvedeném v čís. 2 § 6 zák. na ochr. rep. Nesprávně vytýkají stěžovatelé rozsudku, že zaměňuje pojem »osobní známost« a pokládá jej za totožný s pojmem »spolčení se«. Rozsudek s tohoto hlediska nevychází, jakž jasně vysvítá z definice rozsudku o pojmu »spolčení se«. Vejití ve styk neznamena, jak stížnost za to má, jen vyhledávání cizí moci (a pod.) pachatelem, nýbrž každé navazování styků, ať bezprostředně neb prostřednictvím jiných osob, což zákon vyjadřuje slovy »přímo nebo nepřímo« (viz důvodovou zprávu k § 2).

Stížnost obžalovaných Rudolfa R-a, Jaroslava N-y, Jaroslava K-a a Rudolfa P-a vytýká dále rozsudku, že nerozlišuje přesně pojmy »cizí moc« a »cizí činitel«. Stížnost omezuje se však na výtku rázu všeobecného, aniž správnost její dokládá konkrétními poukazy. Není také z rozsudku patrné, že nalézací soud ony pojmy nerozeznává. Nalézací soud odsuzuje tyto obžalované jednak pro vyzvídání vojenského tajemství ve prospěch cizí moci, jednak pro spolčení se a vejítí ve styk s cizími činiteli za zmíněným účelem a používá oněch stížností uváděných zákonných znaků vždy ve správné spojitosti s příslušnými zjištěními skutkovými. Nad to jest zdůrazniti, že zákon na ochr. rep., pokud oba ony znaky na různých místech textu uvádí, staví je sobě na roveň a vyjadřuje tak úmysl zákonodárce, postihnouti represí též další druh spolčení se nebo pokusu o takové spolčení se, předsevzatého navazováním styků s cizí mocí nebo s cizími činiteli (viz důvodovou zprávu k § 2 zák. na ochr. rep.). I kdyby proto bylo správným, že nalézací soud používá oněch výrazů střídavě, nezměnilo by to na věci nic.

Stěžovatelé Rudolf R., Jaroslav N., Jaroslav K. a Rudolf P. uplatňují dále, že prý nezbytnou podmínkou skutkové podstaty zločinu podle § 6 čís. 2 zák. na ochr. rep. jest, aby republika byla činem obžalovaných poškozena, a to vojensky. Zrušovací soud nesusouhlasí s tímto názorem. § 6 zák. na ochr. rep., jednáje o vojenské zradě, rozlišuje mezi čtyřmi skupinami trestných činů, z nichž každá skupina vykazuje různé skutkové podstaty. Je všeobecnou právní zásadou, že při výkladu zákona vedle smyslu a účelu dotyčného ustanovení je především rozhodným jeho slovné znění, a nelze do zákona vkládati, co v něm není. Jen v čísle prvé § 6 zákona na ochranu republiky se pak vyžaduje, by čin byl spáchán za války, a jen v tomto místě se mluví o opatření prospěchu nepříteli nebo zpusobení škody brané moci republiky. Pod číslem 2 § 6, jenž vykazuje 3 zvláštní případy, jsou na rozdíl od § 6 čís. 1 vymezeny zcela odchylné skutkové podstaty. Jde tam o vyvrázení skutečností, opatření nebo předmětů, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky, vyzvídání jejich a spolčení se nebo vejítí ve styk za těmito účely. Obžalovaní byli uznáni vinnými, že jednak vyzvídali skutečnosti, opatření a předměty, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky, by je vyhradili cizí moci, jednak, že za tím účelem se spolčili a vešli ve styk s cizími činiteli. Zákon stíhá

již vyzvídání skutečností, opatření a předmětů, jež mají zůstat utajeny, jakmile se vyzvídání děje za tím účelem, aby došlo k vyrazení cizí moci. Stíhá tedy zákon každou činnost pachatelovu nesoucí se podle jeho úmyslu k tomu, by si pachatel zjednal znalost vojenského tajemství, nežádá však, aby nastal skutečný výsledek takové činnosti. Zákon prohlašuje dále trestným také již pouhé spolčení se, nesoucí se tímž směrem, nebo vejít ve styk s cizími činiteli za účelem výzvědným, aniž žádá, aby výsledek takové činnosti nastal. Ani podle doslovu ani podle smyslu zákona není tedy podmínkou § 6 čís. 2 odst. 2 a 3 zákona na ochranu republiky, by činnost pachatelova měla za následek ještě další účinek, skutečné poškození republiky.

Způsobení skutečné škody republice, ať jakéhokoliv druhu, nemá proto význam pro otázku přičitatelnosti činu, nýbrž jen pro otázku jeho trestnosti jako okolnost přitěžující. Tím ovšem nemá býti řečeno, že jednání obžalovaných nebylo pro republiku a její obranu nebezpečným. Naopak jest souhlasiti s nalézacím soudem, že s činem obžalovaných bylo pro republiku spojeno velké nebezpečí. Vždyť již pojmově je ve vojenské zradě vůbec při nejmenším ohrožení bezpečnosti republiky a její obrany. Znak nebezpečnosti vidí zákon už v samém spolčení se jakožto v jedné z forem činností uvedených v § 6 č. 2 zák. na ochr. rep., tím více pak způsobilosti ohroziti a poškoditi bezpečnost státu a jeho vojenské obrany chová v sobě činnost, jež vykročila z mezí pouhého spolčení se a nabyla již forem konkrétnějších.

Co se tkne subjektivní skutkové podstaty zločinu podle § 6 čís. 2 odst. 2 a 3 zák. na ochr. rep. uplatňují stěžovatelé Rudolf R., Jaroslav N., Jaroslav K. a Rudolf P., že v souzeném případě není ani té, poněvadž prý zákon žádá výslovně úmyslnost činu, úmysl poškoditi republiku vojensky. Nestačí prý všeobecný zlý úmysl podle § 1 tr. zák., nýbrž vyžaduje se zvláštní, speciální úmysl, t. zv. dolus coloratus. Ani tu nelze stížnosti dáti za pravdu. Zrušovací soud vyslovil již opětovně, že zákon na ochr. rep. je doplňkem a integrující složkou všeobecného zákona trestního a že všeobecné normy a zásady trestní platí i pro obor zákona na ochranu republiky, pokud v tomto zákoně není jinak stanoveno (sb. n. s. č. 1721 a j.). A zákon na ochranu republiky ani v § 6 čís. 2 ani jinde nestanoví, pokud jde o zlý úmysl, odchylky, takže v tomto směru i pro zákon na ochr. rep. platí všeobecná ustanovení zákona trestního. Z toho plyne, že podle zákona vyžaduje se sice k trestnosti činů, o něž jde, úmyslnost činění, avšak nikoli v tom rozsahu, jak stížnost žádá. Pokud jde o odst. 3 čís. 2 § 6 zákona na ochr. rep., stačí, že podle úmyslu stěžovatelova měly býti skutečnosti, opatření a předměty rázu v tomto zákonném ustanovení uvedeného pro cizí moc vyzvídány nebo vyzrazovány, jakož i vědomí stěžovatelovo o povaze oněch skutečností, opatření a předmětů jakožto tajemství vojenského. Podle toho stačí po stránce subjektivní, když pachatel ví, že podle jeho zločinného úmyslu má býti vyzvídáno nebo vyzrazováno vojenské tajemství pro cizí moc vůbec (sb. n. s. č. 4857.). Pokud jde o vyzvídání (§ 6 č. 2 odst. 2 zák.), vyžaduje se rovněž vědomí pachatelovo,

že vyzvídá něco, co je tajeno v zájmu obrany čsl. státu, a jeho úmysl vyzradit to cizí moci čili učiniti jí vojenské tajemství známým (sb. n. s. č. 4542). Dále jdoucího úmyslu nebo vědomí není zapotřebí. Bylo již shora dovedeno, že objektivní podmínkou trestnosti podle § 6 čís. 2 odst. 2 a 3 zák. není skutečné poškození republiky ať vojensky nebo jiným způsobem. Není-li však po objektivní stránce náležitostí skutkové podstaty oněch trestných činů skutečné poškození republiky, není ani po stránce subjektivní předpokladem skutkové podstaty úmysl pachatelův k poškození takovému se nesoucí.

Stěžovatelé Rudolf R., Jaroslav N., Jaroslav K. a Rudolf P. uplatňují ve směru subjektivní viny ještě, že rozsudek porušuje zásadu § 1 tr. zák., ježto nevyslovuje, že se stěžovatelé dopustili činů úmyslně, nýbrž spokojuje se jen s jejich vědomím. Stížnost není důvodna. Neboť i kdyby bylo správně, co tvrdí, nestal by se tím rozsudek ještě zmatečným, kdyžť i úmyslné jednání není pojmově a podle zákona vlastně ničím jiným nežli vědomým činěním v oněch směrech, jež se stanoviska práva trestního mají význam. Jedná proto vinník do-
losně nejen tehdy, když protiprávní výsledek je přímo účelem jeho jednání, nýbrž i tehdy, je-li si vědom významu a dosahu svého činění čili toho, že z jeho jednání nastane protiprávní výsledek a když přes toto vědomí svou činnost předsebere (vina vědomá). Byli-li si proto obžalovaní vědomi toho, že opatřují pro cizí moc skutečnosti atd. rázu v § 6 čís. 2 odst. 2 a 3 zák. na ochr. rep. míněného a přes toto vědomí vyzvídali ony skutečnosti atd., aby je cizí moci vyzradili, je tím zjištěn a prokázán zlý úmysl jak v § 1 tr. zák., tak i v § 6 zák. na ochr. rep. předpokládaný. Pokud pak obhájce jmenovaných obžalovaných při zrušovacím líčení vytýkal, že nalézací soud, uvažuje o subjektivní vině obžalovaných, neprávem kladl důraz na jejich příslušnost ke straně komunistické a pokud dovozoval, že z těchto okolností nelze ještě souditi též na úmysl obžalovaných, poškoditi stát v jeho branné moci, stačí podotknouti, že nalézací soud obíraje se obhajobou Františka K-y, že není příslušníkem strany komunistické, výslovně uvádí, že k této okolnosti nelze hleděti, poněvadž se, jak všeobecně je známo, i členové jiných politických stran dopouštějí stejných trestných činů, jaký se přičítá obžalovaným za vinu. Z toho jasně vysvítá, že nalézací soud svoje přesvědčení o subjektivní vině obžalovaných o uvedenou okolnost vůbec neopíral.

Neoprávněná je námitka, že činnost obžalovaného Rudolfa R-a byla neprávem podřaděna pod skutkovou podstatu zločinu, jímž byl uznán vinným, kdyžť prý u tohoto obžalovaného byly nalezeny jen dva pasy a určitá částka amerických peněz, nikoli však předměty, poukazující k nějaké výzvědné činnosti tohoto obžalovaného a když nebylo tedy zjištěno, že a které skutečnosti (pokud se týče opatření nebo předměty), mající zůstatí utajeny pro obranu republiky, měly býti tímto obžalovaným vyzrazeny cizí moci. Stěžovatel přehlíží, že rozsudek výslovně zjišťuje, že obžalovaní Rudolf R., Jaroslav N. a Jaroslav K. byli p o v z á j e m n é m d o r o z u m ě n í v e s p o j e n í jedině za tím účelem,

aby vyzvěděné skutečnosti, opatření a předměty, jež nezbytně mají zůstat utajeny pro obranu republiky, vyrazili. Tím zjistil nalézací soud mezi uvedenými obžalovanými poměr spolupachatelství, t. j. takovou formu viny, jež není omezena na určité trestné činy, nýbrž může se vyskytnouti při každém trestném činu a která je vyznačena tím, že každý z pachatelů jednajících ve společném zlém úmyslu a za tímž cílem odpovídá za celý výsledek společné činnosti a tedy i za skutky jeho spolupachatelů, ať již sám spoluúčinkoval jakýmkoliv způsobem. Při posouzení viny obžalovaného R-a nelze tedy hleděti jen k jeho vlastní činnosti, nýbrž nutno přihlížeti i k činnosti vyvinuté jeho spolupachatelem N-ou a K-em, a pokud si tak stěžovatel nepočíná, neprovádí uplatňovaný důvod zmatečnosti podle § 281 čis. 9 a) tr. ř. po zákonu.

Nedůvodny, pokud se týče po zákonu neprovedeny jsou i zmateční stížnosti těch obžalovaných, kteří byli odsouzeni pro neoznámení trestních podniků podle § 12 čis. 1 odst. 2 zák. na ochr. rep.

Obžalovaní Antonie H-ová a Antonín S. namítají mimo jiné, že nemohou býti uznáni vinnými podle § 12 zák. na ochr. rep., když hlavní pachatelé (N. a K.) nejsou vinní čineři tvořícím předpoklad povinnosti jej překaziti neb oznámiti. Nehledě k tomu, že tito hlavní pachatelé byli skutečně uznáni vinnými zločinem podle § 6 č. 2 odst. 2 a 3 zák. na ochr. rep., není s hlediska § 12 čis. 1 odst. 2 téhož zákona rozhodným, jsou-li pachatelé zločinu podle § 6 zák. na ochr. rep. vinni tímto zločinem, nýbrž k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 12 čis. 1 odst. 2 zák. stačí, že zákonem žádaná vědomost o trestném činu týká se objektivních znaků trestného činu, který je páchán nebo chystán.

Obžalovaný František T. vytýká, že ze stylisace dopisu si nemohl býti vědom toho, že dopis a činnost v něm zmíněná mají účel vyzvědný. Je správné, že v subjektivním směru se předpokládá, by si pachatel byl vědom toho, že závažná činnost, o které se věrohodným způsobem dozvěděl, vykazuje objektivně skutkové znaky chystaného trestného činu a že přes tuto vědomost neučinil oznámení (sb. n. s. čis. 4297). Stížnost však přehlíží, že rozsudek k takovému úsudku o vědomí stěžovatele došel a to bezvadným způsobem. Rozsudek vychází ze styků stěžovatele s Rudolfem P-em, z okolnosti, že byl sám komunistickou buňkou v závodě K. a spol., že podával zprávy tajemníkovi strany o poměrech v závodě, že po přečtení dopisu pojal podezření, že jde o vyzvědačství a že přes to neučinil nic, aby o věci zvěděly úřady a zjišťuje dále, že stěžovatel si byl vědom toho, že Rudolf P. sdělil obsah dopisu Karlu Š-ovi, že tedy již podnikl vyzvědnou činnost ve prospěch SSSR. Obsahuje tedy rozsudek potřebná zjištění pro závěr, že si stěžovatel byl pozitivně vědom nejen chystané, nýbrž i páchané vojenské zrady, a nevychází, jak stížnost míní, z předpokladu pouhého podezření. Namítá-li stěžovatel, že rozsudek nesprávně hodnotí okolnost stěžovatelem tvrzenou, že vyzvání ke korespondenci s ruskými dělníky bylo nezávadně uveřejněno v časopise »R. P.«, že tedy o chystaném podniku se úřady mohly dověděti, poněvadž není zapotřebí učiniti takové oznámení úřadu

přímo, pak přehlíží, že u zločinu podle § 6 čís. 2 a 3 zák. na ochr. rep. výslovně se žádá neodkladné oznámení věrohodným způsobem úřadu, že tedy nestačí stížností míněná možnost, že úřad se oklikou, byť i z popudu osoby k oznámení povinné, doví o chystaném nebo páchaném zločinném podniku. Neměl tedy nalézací soud důvodu zabývatí se obsahem dotyčné novinářské výzvy, obzvláště když se předpokládá takový způsob oznámení, jenž vylučuje pochybnost o opravdivosti oznámení a když na druhé straně z dopisu Rudolfem P-em stěžovateli předaného bylo patrné, že Rudolf P. již vešel ve styk s cizími činiteli; neboť oznamovací povinnost u zločinu podle § 6 čís. 2 a 3 zák. na ochr. rep. je širší. Zde má stát zájem na tom, aby se dověděl nejen o tom, že se čin chystá, nýbrž i o činu spáchaném, ježto vyzvědačství bývá pácháno jako trvalá činnost a je v zájmu státu, by zvědév o činnosti takové, mohl učiniti obranná opatření (důvodová zpráva k § 12).

Čís. 5147.

K dokonanému zločinu podle § 87 tr. zák. se vyžaduje, by zlomyslným jednáním pachatelovým bylo některé z nebezpečí § 85 b) tr. zák. skutečně způsobeno; byl-li jednáním pachatelovým (výkřikem »kde je nějaký kámen« za demonstrací) způsoben jen stav, z něhož ono nebezpečí mohlo vzniknouti, lze o případu uvažovati jen s hlediska pokusu zločinu podle § 87 tr. zák.

Pojem »nebezpečí« ve smyslu § 87 tr. zák.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1934, Zm I 1058/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. července 1933, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 87 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Z důvodů:

Zmateční stížnosti veřejného obžalobce jest přiznati oprávnění, pokud napadá rozsudek ve výroku osvobozujícím obžalovaného od zločinu podle § 87 tr. zák. V tomto směru zjistil nalézací soud, že dne 14. května 1933 došlo v B., hlavně na nádraží, k vůli zatčení a eskortování redaktora Huberta B-eho do vazby k opětovným shluknutím a k demonstracím lidu, jenž chtěl zabrániti, by Hubert B. byl eskortován do Hradce Králové, takže četnictvo muselo zakročovati, a že obžalovaný, který šel z nádraží, vida, že zástup je rozháněn, vrátil se, šel ulicí tak zv. Rakvaltskou a zastavil se u železniční trati, kdež mimo výrok, pro který byl pravoplatně uznán vinným přečinem podle § 16 čís. 1 zák. na ochr.